సినీవాలి

౧

'నాథా !...

నన్ను ఒంటరిగా విడిచి వెళ్ళిపోతారా...మీరు! మన వివాహవేళ,—మాతండ్రి జనకరాజు మీచేతిలో చేయి వేసి నన్ను ఎప్పుడూ ఎడబాయవద్దని తోడునీడగా మెలగమని అప్పగించలేదూ? అవిఅన్నీ మరచిపోతారా? పోనీ; మన చిన్ననాటి చెలిమినైనా...'

... ...

సత్యానికి, ఏవో వెనుకటివన్నీ తలపువచ్చి ఉలిక్కిపడ్డాడు. కాని అంతలో మళ్ళీ తెలివితెచ్చుకుని తన తొట్రుపాటును ఎవరన్నా గమనించారేమోనని అటూ ఇటూ చూశాడు.

...నాటకం నడిచిపోతూన్నది. సీత, రాముని అనేకవిధాల బ్రతిమాలుకుంటూంది, తన్నుకూడా వెంట అడవికి రానీయమని మధ్యమధ్య ఆ రఘుకులతిలకుడు, ఆ అమ్మాయి మాటలకు అడ్డమువస్తూ పాటలతోనూ, పద్యాలతోనూ, రావడానికి వీలులేదని, ఉన్న సాధక బాధకాలన్నీ వివరించి చెపుతున్నాడు. ప్రేక్షక మహాశయులందరూ, ఎవరికి వీలయినపోజులో వారు కూర్చుని,—నాటకం చూస్తున్నారు.

—మనసంతా చెదిరిపోయింది; లేచి వెళ్ళిపోదా మనుకున్నాడు. లేవబోయినాడు; మళ్ళీ, ఏమనుకున్నాడో, ఏమో, కూర్చుని, జేబులోనుంచి కేసు వెదకి తీసుకుని, సావకాశంగా సిగరెట్టు ముట్టించాడు. కూర్చుని, అలాగే నాటకం చూస్తున్నాడు. కాని ఏమీ తెలియడంలేదు ఏమో అంతా అయోమయంగా ఉన్నది.

'డ్రింక్ తీసుకోరూ?'

సత్యం చప్పున తెలివితెచ్చుకుని ప్రక్కకు తిరిగి చూశాడు. మంజరి నవ్వుమొగంతో అతన్ని పలుకరిస్తూంది. అతడు ఏమీ అర్థంకాక, ఆమె చేతిలో గ్లాసు వంక,...తరువాత నెమ్మదిగా తలఎత్తుతూ చివరకి ఆమెవంక తేరిపార జూశాడు. మంజరి సావధానంగా ఆతన్ని వీక్షిస్తూన్నది. సత్యం ఆచూపుకు నిలువలేక తల తిప్పేసుకున్నాడు.

'కొంచెంసేపు బయట తిరిగివద్దాము రారూ?'

నాటకం అతనికి తెలియకుండానే సగం అయిపోయింది. ఇంటర్వల్లో, అందరూ, బయటికి వచ్చేస్తున్నారు. తమిళసోదరులందరూ, ఆ అవకాశాన్ని వ్యర్థం చేయకుండా, పాందానులు బయటికితీసి కరువుదీరా, కసితీరా వెత్తిల్ కన్యలకు దంతక్షతాలు చేస్తున్నారు.

మంజరి లేచినిలుచున్నది. సత్యంరానని తలతిప్పాడు.

'రారూ అబ్బ! మళ్ళీ ఇప్పుడే వద్దాంకాదూ. నాకు చాక్లెట్లు కావాలి'- సత్యం ఆమెమాటకు జవాబు చెప్పకుండానే అక్కడ తిరుగుతూన్న ఒకపిల్లవాడిని పిలిచి వానిచేత కావాలిసినవి తెప్పించి ఆమెకు యిప్పించాడు. తానుమళ్ళీ తన ఆలోచనలోపడి పోయినాడు. మంజరిమాటే మరచిపోయినాడు. ఆమె అక్కడకూర్చున్నదో లేదో, ఆధ్యాసేలేదు అతనికి.

ఎంతసేపు నాటకమాడారో, ఎప్పుడు అయిపోయిందో సత్యానికి తెలియనే తెలియదు. మంజరి అతన్ని బలవంతాన మేలుకొలిపి బయటికి తీసుకువచ్చింది.

అప్పటికప్పుడే చాలామందివెళ్ళిపోయినారు. సత్యం తిన్నగా తలవంచుకుని నిదురమబ్బుతోనే, మంజరివెంట వచ్చేశాడు. ఒకరిద్దరు ఎవరో పలుకరించినా వినిపించుకోలేదు. వారివంక చూడనైనాలేదు ఏలాగో బయట పడి కారులో ఎక్కికూర్చున్నాడు మంజరి తనంతతానే ఎక్కి అతని సరసనుకూర్చున్నది.

'నిద్రా? అప్పుడే.'

మంజరి అతనికి దగ్గరగాజరిగి అనుకుని కూర్చున్నది-చాలా దగ్గరగా.

సత్యం ఏమీ జవాబు చెప్పకుండా కొంచెంమసిలి మళ్ళీయథాప్రకారం మౌనముద్ర వహించాడు.

'ఎందుకూ మాట్లాడరు? కోపమా....'

సత్యం బలవంతాన మెలుకువ తెప్పించుకుని మనసు

లో చేతనంతా మాటుమడచుకుంటూ చిరునవ్వుతో 'కోపమా నీమీద' అని మంజరిని మరీదగ్గరకు లాగుకున్నాడు. ఆమె ప్రసన్నవదనంతో తన బాహులతను ఆతనికి పెనవేసి మోవి అందించింది.

'చూడండి ఎంత వెన్నెలగా ఉందో, అప్పుడే యింటికా? వద్దు. బీచికి వెళ్ళుదాము.'

'నాకు నిదురవస్తూన్నది.' అని మత్తుతోనే అన్నాడు సత్యం.

'మరి, నాకు రావడంలేదు. మీరు...మీరుకూడా నిద్రపోకూడదు.'

'చాలా పొద్దుపోయింది. ఇంటికి వెళ్ళవద్దూ? మీ వాళ్ళు ఏమనుకుంటారు?'

'ఏమీ అనుకోరు, వాళ్ళకి తెలియదూ మనమిద్దరమూ ఎక్కడో షికార్లు కొడుతూంటామని!—'

'తప్పు కాదూ ?'

ఇంకోమాట రాకుండా, మంజరి తన పెదవి అడ్డుపెట్టింది. సత్యమూ అది గ్రహించి అంతటితో ఊరుకున్నాడు.

ఇంటికి వచ్చేశారు. మంజరి దిగి మెట్లమీద నిలుచున్నది. సత్యం ఒక గంతులో ఆమెదగ్గరకు ఉరికి 'నేను వెళుతాను' అన్నాడు.

మంజరి తెల్లబోయింది వణుకుతూ గాద్గదికంతో—

'ఇప్పుడా! వెళ్ళిపోతారా?' అన్నది.

సత్యం, ఆమెవంక ఉన్మత్తుడిలాగా చూసి వెనుకకు నడిచి వెళ్ళిపోయినాడు. మంజరి చేష్టలుడిగి, ఆతడు పోయినవైపే చూస్తూ నిశ్చలంగా నిలుబడిపోయింది.

'సత్యం...సత్యం'

అతన్ననుసరించి వెళ్ళబోయింది. తెలివితప్పి క్రింద పడబోతూంది.

—ఎవరో తలుపు తెరిచారు.

౨

ఉదయిస్తున్న సూర్యుడివంక చూస్తూ సత్యం మేడ మీద కిటికీవద్దనిలుచుని ఉన్నాడు, షేవ్ చేసుకుని, చక్కగా స్నానంచేసి ఎప్పుడెప్పుడంటూ, కాఫీకోసం ఎదురుచూస్తూ. ఊబుసుపోవడానికి, అపరధ్యానంలోనే

ఏవో ఈలతో పాడుకుంటూ నిరీక్షిస్తున్నాడు.

మెట్లచప్పుడయింది. అతిసావధానంగా వింటున్నాడు. ఎప్పుడాదేవీమూర్తి ఎదుటపడుతుందా అని తహతహలాడుతున్నాడు. రావడంతోనే, తనివితీరా కనితీరా.

'బావా.'

సత్యం చాలా విసుపుతోనూ, చిరాకుతోనూ వెనుదిరిగి చూశాడు. మోహినికాదు. చిన్నిమరదలు. అల్లరిపిల్ల రమణ. కాఫీ ట్రేబల్లమీద పెడుతూ ఆతనివంక కొంటెగా నవ్వుతూన్నది.

మాటాడకుండా, బల్లదగ్గరకువచ్చి కూర్చుని కప్పులోది కాఫీయో, కషాయమో గమనించకుండానే రుచి కోసమైనా నిదానించకుండా, ఒక గ్రుక్కతో అఖరు చేసేశాడు. ఆకులు వేసుకోనని, కొంచెం వక్కమాత్రం తీసుకుని, అలవాటుచొప్పున అనుకోకుండానే, సిగరెట్టు అందుకుని ముట్టించాడు. ఊతంగా మొదటిదమ్ము లాగి అల్లరికి రమణమీద ఊదాడు.

'చాల్లే బావా! నీవు ఎప్పుడూ ఇంతేను. ఏంపనీ లేదూ? ఎప్పుడూ సిగరెట్టు కాల్చడమేనా? ఉండు. అక్కయ్యతో చెప్పి నిన్నేంచేయిస్తానో?'

—సత్యం, తప్పించుకొనిపోవాలని చూస్తూన్న రమణను ఒడిసిపట్టుకున్నాడు – గులాబీ రేకులులాటి బుగ్గలుముద్దిడుకుంటూ.

'ఈమాటకూడా చెపుతావుకామా మీ అక్కయ్యతో?' అన్నాడు నవ్వుతూ.

'అబ్బ! వదులు. ఏమిటి ఊరికే. ఇదిగో వదలవేం.'

రమణ ఏలాగైనా వదిలించుకోవాలని పెనుగులాడుతూంది. సత్యం నవ్వుతూ విడువకుండా ముద్దిడుకుంటున్నాడు.

'...రమణా!...'

గుమ్మంలో నిలుచుని, ఈ అల్లరంతా చూస్తున్నది మోహిని—ఎప్పుడు వచ్చిందో సత్యం గమనించనేలేదు.

—రమణవంక చురచురచూస్తు

'ఏమిటి అల్లరి!' అన్నది.

రమణ ఏమి మాటాడకుండా ఊరుకున్నది. సత్యం భార్యను క్రీగంట వీక్షిస్తున్నాడు, తనవైపుచూస్తే కను

సైగతోనే పలుకరించాలని ఊపిరాపుకుండా ఆ అమ్మాయి వంకే చూస్తున్నాడు. కాని, ఆ పిల్ల అతన్ని తలఎత్తి చూడలేదు. ఆమెనికి పెడమొగమైనా గానే రమణ చేయి పుచ్చుకుని 'క్రిందికి వెళుదామురా, అమ్మ పిలుస్తున్నది.' అని వెనుదిరిగింది. సత్యం మోహిని పైటచెంగు లాగాడు. రమణ ఇది గమనించి తప్పించుకుని నవ్వుకుంటూ క్రిందికి పారిపోయింది.

మోహిని ఏమీ మాటలాడలేదు. సత్యం ఆ అమ్మాయిని సమీపించి కౌగలించుకున్నాడు.

'ఎందుకూ కోపం?'

మోహిని మాట్లాడలేదు. అతనివంక సరిగా చూడనైనా లేదు.

'మాటాడవు?'

'... ... ...'

'నీవు వస్తావని ఇందాకటినుంచి కనిపెట్టుకుని కూర్చున్నాను.'

'పోనీ కాఫీ అయినా నీవు తెచ్చి పెట్టకూడదూ?'

—ఎన్నివిధాల పలుకరించినా మోహిని మాట్లాడలేదు. కోపమేమో అనుకుని అనేక సాంత్వనోపాయాలు ఆలోచించాడు. సిగ్గేమోనని చనవుచేసుకోవలెననిచూశాడు. కాని మోహిని మాటాడలేదు.

'సరే క్రిందికివెళ్ళు' అని చాలా విసుగుతో ఆమెను వదిలాడు సత్యం. మోహిని సావకాశంగా మెట్లుదిగి వెళుతూ మలుపుతిరుగుతూ సత్యం వంక తమాషాగా చూసి చకచకా క్రిందికి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ చూపుతో సత్యానికి మత్తెక్కిపోయింది. ఆకపటాభినయాన్ని సరిగా అర్థం చేసుకోలేకపోయినందుకు తన్నుతాను నిందించుకున్నాడు. మోహినికి తనమీద చాలా ప్రేమ ఉన్నదని తెలుసునుకాని ఇంకా చిన్నపిల్ల గనుక ప్రౌఢలాగా నాయకుణ్ణి అలయించే సత్తా ఉన్నదని గ్రహించలేకపోయినాడు. ఈమారు కనబడినప్పుడు -మళ్ళా మధ్యాహ్నం కాఫీ తెచ్చి పెడుతుంది కాదూ- కనిపెడతాం...

...కాని రోజల్లా మోహిని కనబడనేలేదు. భోజనంచేసి పైకివచ్చేశాడు. బల్లమీద పక్కపొడి తమలపాకు చిలకలు పెట్టి ఉన్నాయి. మోహిని చాలా చక్కగా చిలకలు చుడుతుందని అతనికి తెలుసును. కాని, ఆ అమ్మాయి తానై తీసుకునివచ్చి ఇచ్చేభాగ్యం లభిస్తుందేమోననుకున్నాడు. ఆమె రాలేదు, కాఫీవేళకు కూడా అతను నిద్రలో ఉండగానే ఎవరో అన్నీబల్లమీద అమర్చి అతన్ని మేలుకొలిపి కనబడకుండా వెళ్ళిపోయినారు. మోహినియో, రమణో సత్యం చూడలేదు.

—సాయంకాలముకూడా మోహిని కనబడలేదు. రాత్రిభోజనంచేసేటప్పుడు అతని మామగారు భార్యతో మాటలాడేధోరణిలో సత్యం— మోహినీ, రమణా సినీమాకు వెళ్ళారని గ్రహించాడు. చాలా కోపంవచ్చింది. ఆపూటకు, ఏదో సాకుచెప్పి భోజనం చేయకుండానే లేచి వెళ్ళిపోయినాడు.

మేలుకుందామనుకున్నాడు. కాని తెలియకుండానే నిద్రపోయినాడు. మెలుకువ వచ్చేటప్పటికి చాలా ప్రొద్దెక్కింది. మళ్ళా కొంచెంసేపటికి కాఫీ అందించడానికి రమణ ప్రత్యక్షం.

మామగారిని సమాధానపరచి, ఆపూటే బయలుదేరినాడు సత్యం అక్కడనుంచి. పండుగకని వచ్చినవాడు ఎందుకు వెళ్ళిపోతున్నాడో అత్తమామలు గ్రహించలేకపోయినారు. ఎంత బ్రతిమాలినా ప్రయోజనం లేదని తెలిసి మామగారు అనుమతించాడు అతని ప్రయాణానికి.

సత్యం మోహినికోసం ఎంతోసేపు నిరీక్షించాడు, రాలేదు. చివరికి బండిలో ఎక్కుతూ ఏ కిటికీలో నించైనా చూస్తున్నదేమోనని అంతటా కలయ జూశాడు. లేదు.

3

మన్మథుడివిజయపతాకలాగా ఆ అమ్మాయి పైటచెరగు గాలికి ఎగురుతూన్నది.

—కారు చాలా వేగంగా పోతున్నది, బిచిబిడ్డున ఆ అమ్మాయి ఏలాఉందో చూడటానికి, అవకాశం లేకపోయింది సత్యానికి. కాని, జరీపనిచేసిన చీరచెరగు మాత్రం విస్పష్టంగా కనపడుతూన్నది. ఎంతదూరాన్నుంచైనా ఇంకా ఎగురుతూనే ఉన్నది. పిలుస్తూనే ఉన్నది; రమ్మని...!

సత్యం పరవశుడైపోయినాడు. ఆమె, కారూ కనుచూపుమేరదాటిపోయేదాకా, అలాగే నిలువబడిపోయినాడు. తరువాత ఆఅమ్మాయిఎవరోతెలుసుకోవాలని ఆమెను చూడాలనే ఆవేశంలో, చీకటిపడేదాకా బీచిఅంతా వెదికాడు. కాని కనుబడలేదు. పోయే ప్రతి కారువంకా ఆఅమ్మాయిఉంటుందేమోనని, చూశాడు. చివరకు నిరాశతో పారీస్ కార్నరుదగ్గర బస్సుఎక్కి-ఏమీతోచక అప్పుడే ఇంటికిపోడానికి మనసుఒప్పక వెల్లింగ్టన్‌దగ్గర దిగాడు.

—లోపలకువెళ్ళి కూర్చున్నాడు.చీకటిలో మెల్లిగా దోవచూసుకుంటూ.ఏదోకథ నడుస్తూంది. సత్యం ఏదో ఆలోచించుకుంటూ, తనధోరణిలో తానున్నాడు.

...అయిపోయింది కాబోలు ఉన్నట్లుండి దీపాలు వెలిగినాయి. సత్యంకూడా ఊహాజగత్తులోంచి బయటపడి లేవబోతున్నాడు.

...ఆచీరచెరగు !...

సత్యం ఆశ్చర్యంతోనూ సంభ్రమంతోనూ పక్కకు తిరిగిచూశాడు. ఆఅమ్మాయి అతనిచెంతనే, అతన్ని తానుతూ కూర్చునిఉన్నది.దిగ్భ్రమతో నిలుచున్నవాడు అలాగేఉండిపోయినాడు.

ఆఅమ్మాయి...ఎంతోబాగుంది !

—సత్యంవంక తేరిపారచూసి అతనిముందునుంచే నడచిపోయింది. అతడు ఆమె వెళ్ళిపోయేదాకా అలాగే నిలుచుని కదలలేక పోయినాడు.

అందరూ బయటికివెళ్ళిపోతున్నారని స్పృహ తెచ్చుకుని సత్యంకూడా బయలుదేరబోయినాడు. స్టాలుదగ్గర దాహంతీర్చుకుని పోవాలని వెనుదిరిగి అంతలో ఆగిపోయినాడు

ఆఅమ్మాయికూర్చున్న కుర్చీపక్క కుర్చీమీదను పర్సూ, పుస్తకమూ అతన్ని ఆకర్షించి గమననిరోధము కలుగచేసినాయి.

సంశయించవన్నాలేదు. అవి ఆమెవేనని ఏలాగో వాటిని చూడగానే తోచింది. చేయాలని చేసిందో నిజంగానే మరచిపోయి వదలిపెట్టిందో అని అయినా ఆలోచించలేదు. వాటిని పుచ్చుకుని ముందుకు దుమికేశాడు. డ్రింకో సంగతే తలపెట్టలేదు. చెంగు చెంగున రెండుమూడు అడుగులలో బయటికివచ్చేసి ఆమెకోసం అంతటా కలయచూశాడు.

ఉప్పొంగిపోయాడు. ఆమె వెళ్ళిపోయిందేమో అన్నభయం మాయమైంది. ఆఅమ్మాయి. అప్పుడే కారులోకి ఎక్కబోతున్నది.

సంశయించకుండా సమీపించాడు. అంతలో సిగ్గు అడ్డపడ్డది. ఏలాపలుకరించాలో తోచక అక్కడే నిలుచున్నాడు.

ఆఅమ్మాయి అతనివైపుచూసింది. నవ్వుతూపలుకరించి అవి అందుకున్నది.

ఆమెవంక చాలాసేపుచూశాడు. ఆమెచూపుకు ఆ కటాక్షవీక్షణాలకి ఆగలేక తలవంచుకున్నాడు. అప్రయత్నంగానే పుస్తకంమీద 'మంజరి' అన్నపేరు గమనించాడు. తరువాత ఆపుస్తకం గీణాదెల్మారు రచించిన 'అల్లరిపిల్ల' అని గుర్తించాడు. ఆవేళ చూసిన ఫిలిమ్ ఆ కథే !

చిరునవ్వు పెదవులదానే కనుసైగలో ఒకచూపులో అతన్నిముగ్ధునిచేసి సెలవొసగి ఆఅమ్మాయివెళ్ళిపోయింది. సత్యం తన తెలివితక్కువను నిందించుకుంటూ నడచిపోయినాడు.

చాలారోజులయి పోయినాయి. 'మంజరి' మళ్ళా కనబడనేలేదు సత్యానికి. కాని కనబడదనే నిరీహ మాత్రంకలగలేదు అతనికి. మొదటచూసినప్పటినుంచీ కూడా ఎందుకనోగాని ఆమె, తనవితకుసుమాన్ని ఆమధుసౌరభాన్ని మరులుకొని మళ్ళీ మధుసాంగనగా అవుతుందని ఆశకలిగింది. ఎంతకాలము కనబడక పోయినా ఆమెను మరువలేకపోయినాడు. ఆఉత్సాహమూ పోలేదు.

—సర్కసు ఆవరణలో అనేకవినోదలీలలు జరుగుతున్నాయి. సత్యం అందరితోబాటు తానుకూడా మెర్రీగోరౌండులో ఎక్కాడు. అన్నిసీట్లలోను చాలావరకూ దంపతులు కూర్చున్నారు. సత్యం ఒక్కడే రతీవిరహమనుభవిస్తున్న రమాకుమారిడిలాగా ఒంటరిగా ఉన్నాడు.

—కనబడుతుందనుకోలేదు. ఆవేళ అంతభాగ్యమబ్బుతుందని ఆసపడలేదు. కాని మంజరి ఆచక్రభ్రమణంలో ఆతనికి కొంచెముక్రిందుగా అతనిలాగే ఒంటరిగా కానిపించింది.

ఆగకపోతే ఆ ఆవేశంలో దుమికేవాడేమో తెలియదు. దిగగానే జనాన్ని తోసుకుంటూ ముందుకుపోయినాడు. మంజరిని సమీపంలోనే కలుసుకున్నాడు.

ఆమెకూడా ఎవరికోసమో నిరీక్షిస్తున్నట్లు అక్కడనే నిలుచున్నది. సత్యం ఆమెనుచూడగానే మంజరిని తప్ప మిగతా అక్కడున్న అందరినీ తానసలెక్కడున్నదీ మరచిపోయిపోడు. తనివితీరా ఆమెవంక చూస్తు ఆమె కోమలకరపల్లవాన్ని అందుకుని చాలా నాజూకుగా 'మంజరీ' అని పలుకరించాడు.

ఆ అమ్మాయి అతన్నిచూచి ఆశ్చర్యపడలేదు. అతని చేయి వదలించుకోలేదు. ఏమీ మాటపలుకలేదు. కాని ఆచూపులో ఆమె ఆహ్వానాన్ని సత్యం అందుకున్నాడు.

అదీ వారిరువురి మొదటి ప్రణయయామిని!

౪

'సత్యం!'

—అప్పటికి మూడురోజులయింది అతడు మంజరిని చూసి. రోజూ ఎన్నిసారులు ఫోనుచేసినా జవాబు చెప్పకుండా తప్పించుకుంటున్నాడు. ఒకటి రెండు మారులు, ఆమె చూడడానికివచ్చినా నౌకరుచేత లేడనిపించి ఆమె సందర్శనభాగ్యంకూడా—చేయలేక చేయలేక ఎంతో వేదనపడుతూనే—లేకుండాచేసుకున్నాడు. మధ్యమధ్య మనసు చలించేది. మంజరిమీది ప్రణయావేశంలో మోహినిని సాఫుగా మరచిపోయేవాడు. కాని మనసు దిటవుపరచుకుని మంజరినివదలి తన భార్యను మోహినిని చూడవలెనని పోవ సంకల్పించుకున్నాడు.

ఆరుగంటలుదాటింది.సత్యం ఆవేళ మెయిలుకుబయలుదేరవలెననే నిశ్చయంతో సామానుసర్దుకునిసిద్ధంగా ఉన్నాడు. భోజనానికి వెళ్ళిరాబోతూ ఎదురుగా బల్లమీద ఉన్న మంజరి ఫోటోను చూడకూడదని పెనుగులాడుతూనే చూస్తూ నిలువబడినాడు. తెలియకుండానే సమీపించి దాన్ని అందుకుని ముద్దిడబోతున్నాడు.

మంజరి సాక్షాత్కరించింది.

ఆమె పిలుపువిని సంతోషంగా తిరిగి చూశాడు. మంజరి నవ్వుతూ గుమ్మంలో నిలుచుని ఉన్నది.

సత్యాన్నికదిసి కౌగలించుకున్నది బాహులతను అలా పెనవేసి. అతని వంక చూస్తూ 'సత్యం' అనిమళ్ళా పలుకరించింది.

అతడు ఆమె కౌగిలివదలించుకోబోయినాడు. కాని మంజరి ఆ ప్రయత్నాన్ని గమనించి మరీ పెనవేసింది.

'ఎందుకూ సత్యం!' అన్నది.

మంజరివైపైనా చూడకుండా బలవంతాన ఆమెను విదిలించుకుని విరవిర నడచిపోయి సోఫాలో కూలబడ్డాడు. ఆమె ఒకనిమిషం అతని వంకచూసి తానుకూడా అతని సరసనుచేరి మీదచేయివేసి సత్యం ముఖం తనవైపు తిప్పుకుంటూ, 'ఎందుకూ అంతకోపం' అని లాలనతో అడిగింది. సత్యం బదులు చెప్పలేదు.

కొంచెంసేపటివరకూ ఇరువురూ మాటాడలేదు.

ఆమె 'భోజనంచేయవూ?' అని మరల కదిపింది.

సత్యం 'ఊహు' అని తలఊగించి మళ్ళామౌనముద్ర వహించాడు. మంజరి ఊరుకోలేదు.

'నేనుకూడా నీతో భోజనం చేస్తాను. ఎంతకాలమైందో కులాసాగా ఇద్దరమూ ఒకచోట కలిసితిని ఫోనుచెయ్యి హోటలుకు' అన్నది. సత్యం ఏమనుకున్నాడో ఫోను దగ్గరికివెళ్ళి గర్జిస్తూ హోటలువానికి ఆజ్ఞాపించాడు. మళ్ళా తిరిగివచ్చి మామూలుచోట కూర్చున్నాడు.

మంజరి అతనికి సిగరెట్టు అందించింది. ఆమె ప్రసాదించిన వెలుగుతోనే అంటించుకున్నాడు. సగంవరకూ ధూమరూపాన ఆస్వాదించాడు. అంతలో తటాలున ఆమెవైపు తిరిగి 'మంజరీ' అన్నాడు.

ఆమె తల ఊపింది ఔనని.

'నేను వెళుతున్నాను.' అని తడబడుతూ, ఇంకా ఏమో చెప్పబోయి మళ్ళా ఊరుకున్నాడు.

ఆమె ఈ విభ్రమాన్ని గమనించినా ఏమీ చూడనట్లుగానే—'ఎక్కడికి?' అని సరసంగా, సావకాశంగాఅడిగింది సత్యం ఊరుకున్నాడు. కాని ఆమె గ్రహిం

చింది 'మోహిని దగ్గరకా' అని మళ్ళా అడిగింది.

'అవును!'

'ఎప్పుడు వెళుతావు'

'ఈవాళే'

మంజరి ఓ క్షణం ఏమీ అనకుండా ఊరుకున్నది. తరువాత 'పోనీ రేపు బయలుదేరరాదూ' అని అందుకున్నది.

'ఊహుఁ'

'వల్లకాదు.'

'నీ యిష్టమా?'

'కాదాఁ'

మంజరి మళ్ళా అతన్ని కౌగిలితో తనవద్దకులాక్కుని 'చూడు సత్యం! నేను ఆమాత్రం కోరతగనా?'

'నేను వెళుతాను'

'ఈ ఒక్కరోజు'

'ఊహుఁ'

మంజరి ఆతన్నివదలి దూరంగా నిలుచుని 'సరే' అని వెళ్ళిపో ప్రయత్నంచేసింది. సత్యం ఒకదాటున ఆమెను అడ్డమై పరిష్వంగంలో ఉక్కిరి బిక్కిరిచేస్తూ 'మంజరీ! నిన్ను వదలలేను' అన్నాడు.

ఆమె ఆతన్నిచూడకుండానే 'వద్దు వెళ్ళు' అని వదలించుకున్నది.

'వెళ్ళను.'

'తప్పదు వెళ్ళాలి.'

'మంజరీ! నీకు న్యాయమేనా?'

'ఆ !

'ఉండవూ'

'ఏం!'

మంజరి ఆతన్ని తేరిచూస్తూ 'మోహిని వస్తుంది కాదూ' అని, నవ్వి, ఇక అక్కడ ఆగకుండా క్రిందికి దిగిపోయింది.

కారు చప్పుడయింది.

సత్యం భోజనమాటే మరచిపోయి స్టేషనుకుబయలుదేరాడు.

ఌ

మెయిలు ఆవేళ కొంచెం ఆలస్యమయింది.

మంజరి కారులోకూర్చుని సత్యం ఎప్పుడువస్తాడా అని ఎదురు చూస్తూంది. క్రిందటిసారి తే, వస్తున్నానని టెలిగ్రాం యిచ్చాడు. బయలుదేరుతాడని తెలుసు. ఒక్కడే తయారవుతాడనికూడా తెలుసును.

మెయిలు ఆగింది. రైలులో ఉండగానే సత్యం, మంజరిని చూశాడు. దిగి తిన్నగావచ్చి ఆమెప్రక్క కూర్చున్నాడు. పోర్టరు సామాను తెచ్చి వెనుక వేశాడు.

మంజరి కారు స్టార్టుచేసింది.

ఇంటికి జేరుకున్నారు. త్రోవలో సత్యం ఏమీ మాటాడనూలేదు. మంజరి ఆతన్ని పలుకరించనూలేదు.

'ఏమ్మాయ్ సత్యం! ఎప్పుడురావడం!' అని మంజరి అన్న హాలులో ఎదురై కుశలమడిగినా ఆమాట వినిపించుకోకుండా తిన్నగా లోపలికి వెళ్ళిపోయినాడు. మంజరీ, ఆమె అన్నా ఒకరినొకరు చూసి సాభిప్రాయంగా నవ్వుకున్నారు.

స్నానాదికములు ఆచరించి సత్యం కాఫీ పుచ్చుకుంటున్నాడు. మంజరి ఆతని సరసను నిలుచుని ఉన్నది. కొంచెం త్రాగినతరువాత సత్యంవారిస్తున్నా లెక్కచేయకుండా కప్పు మరల నింపుతూ 'సత్యం!' అన్నది. ఆతడు ఆమెవైపు చూశాడు.

'మోహిని ఏదీ?'

'రాలేదు'

'ఏం?'

'ఏమో. ఇదుగో మంజరీ నీవు ఇక ఆమాట ఎత్తవద్దు.'

'ఎందుచేతనో'

'మోహిని నా భార్యకాదు.'

మంజరి నవ్వింది. సత్యం అది గమనించకుండానే 'నామీద ఆ అమ్మాయికి ప్రేమలేదు. యిష్టంలేదు.'

'నీకు ఏలా తెలుసూ?'

'ఆమాత్రం తెలియని పసిపాపనా! నాతో మాటాడితే మాటాడటానికే ఇష్టంలేదు మోహినికి.'

'సిగ్గుపడిందేమో.'

'సిగ్గు అయితే హద్దు ఉంటుంది. మరి వైముఖ్యానికి'

'నీతో అసలు మాటాడనేలేదా?'

'ఊహుఁ'

‘పోనీ కనపడిందా’

‘మొదటి రోజున.’

‘తరువాత’—

‘అంతర్ధానమయింది’

‘వెతకలేక పోయినావా? ఎవరినీ కనుక్కోలేక పోయినావా?’

‘ఎందుకులేస్తు, మంజరీ! అంత ఇష్టంలేని ఆ అమ్మాయిమీద హక్కు ఉన్నదికదా అని అధికారం చెలాయిద్దామనిలేదు. కులాసాగా ఉండనీ!’

‘చాలా సరసంగా ఉన్నది.’

‘మరి ఏంచేయనూ?’

‘నీ భార్యకాదూ.’

‘అవును. అగ్నిసాక్షిగా కాని మనసు.’

‘నీమీదనే ఉన్నదేమో.’

‘పాపం! నామీద మనసులోనే నేను కనబడగానే కంటికికూడా కనబడకుండాపోయింది.’

‘అయితే ఆ అమ్మాయి సంగతేమిటి?’

‘ఆమె యిష్టం.’

‘నీ అభీష్టమో?’

సత్యం జవాబు చెప్పకుండా ఆమెవంక చూశాడు. ఆమె నవ్వింది.

...సాయంకాలందాకా ఏలాగో వేగిరించారు ఇద్దరూను. తిరిగి తిరిగి యింటికి మంజరి యింటికే చేరుకున్నారు.

—వెన్నెల బాగావచ్చింది. మంజరీ, సత్యం తాంబూలాలేసుకుంటూ కూర్చున్నారు.

‘చూడు సత్యం మరి మోహినిమాట...’

‘నీ కెందుకూ?’

‘ఎందుకోలే. నీకు మోహినిమీద ప్రేమఉన్నదా?’

‘నీమీద,’

‘సరేలే. మోహినిని చూడాలని లేదూ?’

‘ఊహుఁ’

‘అబ్బ ఇదిగో ఈలాచూడు నిజంగా...’

‘చూడాలనే ఉంది...కాని’

మంజరి నవ్వింది. సత్యం ఏమీ అర్థంకాక ఆమెవైపూ...తరువాత క్రమంగా ఆశ్చర్యపడిపోయినాడు! మోహిని ఎదురుగా తలవంచుకుని నిలుచుని ఉన్నది!

మంజరి నవ్వు ఆపకుండానే ‘చూడు. ఎంత బాగున్నదో. మోహినీ! ఇంకా కొంచెం ముందుకురద్దూ అమ్మ! ఈ పెళ్ళికొడుకు సరిగా చూస్తాడు.’ అన్నది. సత్యం తెల్లపోయినాడు. మంజరి మోహినిని దగ్గరకు రమ్మని సైగచేసింది. ఆ అమ్మాయి లజ్జాభరంతోనే నెమ్మదిగా అడుగులిడుతూ వచ్చి మంజరి ప్రక్కను నిలుచుని ఆమె బలవంతానా ఒదిగి కూర్చున్నది.

‘మోహిని మాచెల్లెలు’ అన్నది మంజరి. సత్యం అర్థంకాక ఆమెవంక చూశాడు.

‘అవును చెల్లెలే. మా అమ్మ చెల్లెలి—మా పినతల్లి—కూతురు...’

‘నీవు మరి...’

‘మరిలేదు గిరిలేదు. నాకన్న ఎంతచక్కందో చూడు. పాపం పలుకరించలేదట. నీవు పలుకరించావు కాదూ?’

‘మంజరీ!’

‘నాకు తెలుసునులే పలుకరించలేదని పారిపోయి యిక్కడికి వచ్చేశావు. మోహినికోసం నిన్ను నావాడినిగా చేసుకున్నాను. మళ్ళా ఆమెకోసం పెళ్ళి. ఈ మారైనా పలుకరించలేవూ...కనబడలేదేం! ఎక్కడికక్కడ నీవు వచ్చావుకదా అని కాళ్ళను అడ్డంతగులాలేం. అంత ప్రేమఉన్న భార్యకోసం అక్కడ వెదుకాలో తెలియదూ.’

మోహిని తలయెత్తిచూసి నవ్వింది. మంజరి ‘మరలా మోహినీ! అని పిలు వింటాను. ఎంత చక్కగా పిలువగలవో?’ అని నవ్వింది.

సత్యం ఎటూ చూడకుండాలేచి ఎక్కడకో పోబోయినాడు. ఏమో!

మరోక్షణంలో తెలివితెచ్చుకుని చూచే మోహిని కౌగిటనున్నానని తెలుసుకున్నాడు. ఆమె అతని పెదవికోసం వెదకుతూ ‘సత్యం!’ అని కోమలంగా పలుకరించింది. సత్యం పరవశుడైపోయినాడు.

—మంజరి యెక్కడనుంచో నవ్వుతూంది.

—మల్లాది రామకృష్ణశాస్త్రి.